



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Exercitia S. P. Ignatii Via Ad Salutem Et Perfectionem
Propriam & alienam, Tuta & perpetuo tenenda**

Ignacio <de Loyola>

Hildesii, 1713

VD18 13664689

Meditatio prima De Necessitate Finis

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60348](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60348)

Dies prima

DE FINE HOMINIS.

Creatus est homo ad hunc finem, ut Dominum Deum suum laudet ac revereatur, eique serviens tandem salvus fiat.

Scopus est, ut finem à Deo nobis constitutum pro merito summæ suæ necessitatis & altitudinis supra omnia æstimantes, ad eum solum & semper totâ voluntate & conatu feramur.

Meditatio prima

DE NECESSITATE FINIS

Desumpta à Deo creante.

ORatio præparatoria præmittitur ex more. Vide pag. 7.

Prælude primum: Imaginare tibi & vide Deum in sua cœlesti æternâque felicitate beatum, tēque cum Deo, in Deo, de Deo, cum innumero choro sanctorum in æternitate tota gaudentem, sed non otiosè eò perventurum.

Prælude secundum: Petendum à Deo valde enixè, id quod meditationis præsentis scopus est: scilicet, ut finem à Deo tibi constitutum pro merito summæ suæ necessitatis & altitudinis supra omnia æstimes; atque ad eum solum, & semper, totâ voluntate & conatu feraris.

Magnam gratiam ad hoc largiatur conditor DEUS.

Intel-

Intellectus.

Punctum primum.

Memoria proponit, quod meditandi materia est. Creatus est homo ad hunc finem, ut

Dominum &c. (a) Intellectus deinde considerat:

Creavit magnus Deus magnum aliquod opus adhibitâ sapientiâ infinitâ, consilio altissimo & divino, potentiâ infinitâ, ex bonitate infinitâ, secundum exemplar perfectionis infinitæ, capacius orbe & toto universo, pulchrius omnibus in terra & coelis, atque ipsis omnibus nobilior, constantior, Deo carior, solo Deo inferior.

(b) an frustra, an nullo fine tantum opus creare Deus potuit aut debuit?

Opus illud est anima & Angelus. Non poteras esse, nisi sapientiâ, consilio & voluntate boni-

Voluntas.

(a) Elicitur firma viva fides, quâ Deo creditur doctori & testi presentis veritatis.

Desiderium, eandem veritatem valde persuadendi intellectui & voluntati.

(b) Agnitio certa per fidem, admiratio, veneratio, benedictio, amor, divinarum illarum perfectio- num & divini consilii ac operis.

(c) Estimatio magna pretiosæ animæ, gaudium, quod sis viva Dei tui imago, ipsius Dei capax, amor & magna gratiarum actio & adoratio principii & Creatoris tui, in cuius te manu paternâ velut ipsius opus & imaginem considera, offer te ex amore & veneratione intimâ ad omnem finem, quem tibi constituere placuerit infinitæ sapientiæ & bonitati: notum fac mihi Domine finem meum Psal. 38. 5.

Intellectus.

tatis ac perfectionis, virtute potentiae infinitae & divinae. Capacior est anima tua coelo & universo, quia Dei capax; pulchrior omnibus pulchris, quia Dei vivi viva imago & exacta. Semperpiterna, immortalis, Deo & solo Deo dignum opus

(c) An frustra, an nullo fine tantam animam potuit Deus aut debuit creare? Non potuit: Creavit itaque & dedit illi intellectum & voluntatem capacem omnis boni ac Dei percipiendi, amandi, colendi & possidendi. Dedit potentias caeteras natas & capaces ut serviant Creatori (d) atque hunc finem homini constituit, ut Dominum Deum suum laudet, revereatur, amet serviatque ei in tempore; laudaturus, amaturus & fruiturus ipso Deo in aeternitate. (e)

Voluntas.

(d) *Fam tum incipe & dedica meritissimo Creatori intellectum tuum & voluntatem pro tota sua capacitate impendendam: omnes item potentias animi & corporis.*

(e) *Summa aestimatio huius finis & placentia in illo, tum propter constituentis perfectiones, ejusque amorem & venerationem tum propter ejus equitatem, necessitatem, sanctitatem, altitudinem.*

(f) *Gaudium magnum, quod Deus ad finem tam sublimem beatum & aeternum te Creaverit, gratiarum actio pro merito bonitatis creantis & felicissimi finis, Gratulatio magna tibi & aliis ad hunc finem creatis.*

(g) *Abominatio magna & horror tanta blasphemia.*

Hæc

Intellectus.

Hæc etiam sibi quisque pro suo statu & officio ejusque debito & fine speciali applicare potest. Hic jam finis est tam necessarius, ut intellectus fateri debeat, aut non creavit Deus; aut non sapienter, non sanctè, non bene, non justè, hunc finem homini constituit; aut vollet, debetque certò finem sic constitutum exigere. (f) Non potest Deus abdicare aut deserere hujus finis debitum, non potest non hunc finem in æternum ab animâ æternâ & immortalis summo jure & voluntate exigere & persequi. Hic est solus & summus honor, solus fructus, solus gustus & oblectatio, quam ex nobili creatura sua habere potest Creator, in tempore & in æternitate; sola Dei satisfactio & quies, quia

Voluntas.

Desiderium, uti Deus non potest ab hoc fine discedere, ita nunquam discedendum;

Fatere, quod infinite dignus sit Deus, ut accipiat à Creatura sua & te, omnem honorem, fructum & gustum. *Desidera*, offer, time, ne quid horum per te desit, aut fiat contrarium.

(h) *Confitere Deo in fide, summam tuam ac aliorum necessitatem (repetendo rationes) amplectendi perfectè & promptè eum finem &c.*

Gaudium de agnitâ illâ, licet serò, summâ veritate.

Gratias magnas pro ejusdem agnitione, desiderium magnum pro finis magnitudine, illum in magna Perfectione consequendi. Spes in seriâ bonitate Dei
fini

Intellectus.

finis. Hæc summa & sola est contumelia & injuria Creaturæ in Creatorem, solum suæ rei detrimentum summa & sola (si esse potest) afflictio, in tempore & æternitate, fraudari isto fine. (g)

Conclusio practica; est itaque hujus finis à me acceptandi justitia, necessitas, & obligatio summa, æterna & infinita. Aut non debet esse homo, aut in hoc fine occupari nunc & in æternum. (h)

Reflexio inquit primò in vitam præteritam; an, quibus, quàm multis, culpis gravibus, aut levibus, imperfectionibus, tui amoris & rerum vanarum studiis, omissionibus, ab hujus finis debito & lege recesseris? intellectu, voluntate, servitio? (i)

Voluntas.

(i) *Gracias de bene actis.*

Confessio, admiratio querela, odium, horror, tristitia, confusio magna, per magnitudine Dei finis tua obligationis coram Deo, SS. &c. deprecatio humillima, per Christum &c. compensatio per ipsam & SS.

(k) *Odium, fuga &c. dolor &c.*

L. *Propositum coram Deo Christo, B. V. SS. serium, sincerum, certum &c.*

Oblatio ejusdem per manus B. V. SS. &c.

— *Actus interni ejusdem.*

Secun-

Intellectus.

Secundò, Quæ culparum & defectuum radices & causæ? an non tui ipsius præ Deo infelix amor? oculus & animus pronus ad res creatas? (k)

Tertiò. Quomodo deinceps possis, debeas ac velis summæ huic necessitati laudis & obsequii divini, & quàm perfectè certòque satisfacere? quid sancti &c. quid velis factum moriens? (l)

Quid in æternitate? &c.

Punctum secundum.

Memoria proponit materiam; atque illud imprimis, ut Dominum Deum suum laudet. (a)

Intellectus expendit: ipsum Creatorem animæ ac hominis, esse ejusdem Dominum, solum, summum, necessarium, perfectissimum: Dominum omnium facultatum internarum & externarum; corporis & animi: omnis horum fructus & operatio-num. Quia ipse fecit nos & ex nihilo & solus. Non potest esse homo, quin Dominus hominis sit Deus. Tu solus Dominus. (b)

Voluntas.

— *Timor & diffidentia magna, propter tuam inconstantiam.*

Petitio magna gratiæ à Deo Christo per B.V.SS.&c.

(a) *Fides, sicuti in puncto primo, Desiderium &c.*

(b) *Agnitio, confessio, amor, veneratio presens & intima, cum gaudio de Domino tam magno, tam bono, tam necessario.*

Gratulatio Domini &c.

Non

Intellectus.

Non est Dominus plenâ possessione juris sui; nisi suum habeat & possideat hominem, & quæ hominis sunt & quidquid possunt omnes hominis facultates: illud scilicet ut intellectus Deum Dominum suum laudet, voluntas amet ac revereatur, cæteræ facultates serviant. (c)

Hic est solus, summus ac necessarius, Dei Domini ex sua creatura honor, fructus, gustus, satisfactio in tempore & æternitate: contrarium, summa injuria cum offensa & vindicta. Quàm certò, quàm necessariò Deus Dominus est hominis, tam certò & necessariò debetur ipsi laus, reverentia, servitium: & quàm diu Dominus est; æternum (d)

Non potest Deus desinere esse Dominus, nec potest desinere hæc obligatio hominis, nec à Deo abdicari.

Conclusio practica: quemadmodum necessariò Deus Dominus, & ego Dei totus sum; ita necessariò debeo intellectu &

Voluntas.

Desiderium unde & ex integro serviendi.

(c) *Oblatio tuarum omnium facultatum tuarum, in plenum Dominium*

(d) *Fave Domino supremo & optimo ex aliis omnibus; atque ex te omnem & perfectissimum fructum desiderata: time contrarium.*

(e) *Sicut puncto I. litt. h. i. & c. volu-*

volu
tibu
R
ardu
rem
cter
con
cto

M
num
tur

ide
nus
mu
per
esse
am
infi
am
om
cul
det
om
&

Intellectus.

voluntate totâ omnibus facultatibus Deo impendi. (e)

Reflexio, quid, quantum, quàm arduis rebus ad laudem, amorem, servitium Domini mei hætenus me impendi? annon contrarium? reliqua sicut puncto primo.

Punctum Tertium.

Memoria ex materia præsentis proponit illud: ut Dominum Deum suum laudet, revereatur &c.

Intellectus expendit; quod idem ipse, qui creator & Dominus est, idem ipse Deus sit; primum, omne, infinitum bonum; per se, propter se, omni (quæ esse & cogitari potest) laude, amore, reverentia & servitio infinitè dignum; cujus laudi, amori, venerationi, obsequio, omnis intellectus, voluntas, facultas impendere se necessariò debet ob primam, infinitam, omnem summam excellentiam & bonitatem. (a)

Hinc est quòd ipsemet Deus

Voluntas.

(a) *Humillima agnitio. fidelis confessio magni Dei & perfectionum ejus, digni tuâ & aliena laude, reverentia, obsequio.*

Adoratio ejusdem: Amor & benevolentia, operatio laudis quàm gratulatissima.

Gaudium & gratulatio, quod in se habeat infinitam laudem & amorem: venerationem item in Christo & SS.

BOA

Intellectus.

non possit vel uno momento abstinere à sui laude & amore. Hinc est quod non possit, nec velit in æternum remittere homini necessitatem & debitum laudis & obsequii divini, Hinc est quod homo nolens laudare & amare Deum ac jam damnatus vel invitus laudem Dei procuret sitque argumentum & occasio æstimandi magnum Deum ac laudandi justè plectentem. Quanta est necessitas laudis & obsequii divini tanta felicitas, honor, lucrum, dulcedo tam magno Deo servisse & perfectiùs servivisse. (b)

Conclusio practica: Justitia & necessitas Deum laudandi &c.

Reflexio: Sicut puncto 1. & 2. b.

Voluntas.

Desiderium, etiam per te, à magnam & æternam laudem habeat.

(b) *Confusio doctor &c. iii p. 1.*

Propositum, colloquium.

Pater Ave.

Meditationis Primæ Compendium.

Summâ necessitate debetur Deo, ut homo ipsum laudet, revereatur, eique serviat, Quia ipsius est.

1. Creator.
2. Dominus.
3. Deus.

Me-